

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 4336/17
13.02.2019. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Александра Ивановића и Зорице Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник адв. АБ, против туженог "ББ", чији је пуномоћник адв. АБ1, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 бр. 1350/13 од 03.11.2016. године, исправљене решењем истог суда П1 бр. 1350/13 од 30.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 бр. 1350/13 од 03.11.2016. године, исправљена решењем истог суда П1 бр. 1350/13 од 30.11.2018. године, у ставу првом, другом, трећем и петом изреке, и у том делу предмет **СЕ ВРАЋА** Трећем основном суду у Београду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 бр. 1350/13 од 03.11.2016. године, исправљене решењем истог суда П1 бр. 1350/13 од 30.11.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење туженог број 4249/11/NŽ од 22.12.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број 1084-UR/HR/N од 12.12.2007. године, као незаконито. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом извршења. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 168.750,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке део тужбеног захтева тужиоца који се односи на накнаду трошкова парничног поступка од досуђеног а до траженог износа и то за износ од 29.250,00 динара, одбија се као неоснован. Ставом петим изреке одбијен је захтев туженог којим је тражио да се обавезе тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка,

као неоснован.

Против наведене жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у усвајајућем делу пресуде из свих законских разлога предвиђених одредбом члана 373 ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386 ЗПП, (“Службени гласник РС”, бр. 72/11) Апелациони суд у Београду је нашао:

-жалба туженог је основана.

Из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку произилази да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време почев од 25.12.2007. године Уговором о раду број 1084-UR/HR/N од 12.12.2007. године где је обављао послове “директор продаје – лизинг”, да је тужиоцу решењем тужене број 3866/11/NŽ од 25.06.2009. године отказан уговор о раду од 12.12.2007. године, након чега је решењем Министарства рада и социјалне политике РС број 164-03-01016/2009-01 од 03.10.2009. године одложено извршење решења тужене од 25.06.2009. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и истим решењем наложено је туженом да тужиоца врати на рад, а до доношења правноснажне пресуде поводом поступка покренутог од стране тужиоца за поништај као незаконитог решења о отказу уговора о раду. Тужени је тужиоцу доставио понуду за закључење уговора о регулисању међусобних права и обавеза, односно анекс, број 4213/10/NŽ дана 20.11.2009. године, којим је констатовано да послодавац привремено враћа на рад запосленог, овде тужиоца, а до окончања поступка који се води пред Првим основним судом у Београду, да је дана 08.07.2009. године Одлуком председника управног одбора, укинута радно место “директор продаје – лизинг” на којим пословима је тужилац био запослен, те да се запосленом доставља понуда за закључење Анекса уговора о раду и то за обављање послова - “експерт продаје осигурања”, уз обавештење о правним последицама услед одбијања понуде. Наведени уговор о регулисању међусобних права и обавеза тужилац није прихватио, након чега је тужени дана 22.12.2009. године тужени донео оспорено решење број 4213/10/NŽ којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 12.12.2007. године. Првостепени суд је увидом у фотокопију листинга РФ ПИО запослених од 04.06.2010. године утврдио да је тужилац био пријављен на обавезно социјално осигурање у периоду од 26.12.2007. године до 26.06.2009. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да, обзиром да тужилац у време достављања понуде за закључење уговора о регулисању међусобних права и обавеза (анекс) није био у радном односу код туженог, односно био је незапослено лице, то је побијано решење о отказу уговора о раду од 12.12.2007. године незаконито, јер да би послодавац запосленом понудио анекс уговора о раду потребно је да је запослени у радном односу код послодавца и да је пријављен на обавезно социјално осигурање, а што у конкретној ситуацији није случај, због чега је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, уз констатацију да је тужени био у обавези да поступи сходно решењу министра рада и социјалне политике од 30.10.2009. године те тужиоца врати на рад, пријави на обавезно социјално осигурање, те након правноснажно окончаног поступка који се водио пред Првим основним судом у Београду, евентуално тужиоцу понуди измену уговорених услова рада.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда за сада се не може прихватити јер

је ожалбена пресуда заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП јер у пресуди нису наведени разлози о битним чињеницама, а дати разлози су нејасни и противуречни, како се то основано указује у жалби туженог, због чега је чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено, па се иста није могла ценити ни са становишта правилне примене материјалног права.

Наиме, према стању у списима, тужилац је засновао радни однос код туженог на основу Уговора о раду од 12.12.2007. године на пословима “директор продаје – лизинг” да је тужиоцу отказан уговор о раду решењем туженог од 25.06.2009. године које је тужилац оспорио пред надлежним судом у Београду и истовремено поднео Инспекцији рада захтев за одлагање извршења решења о отказу уговора о раду. Решењем инспектората од 30.10.2009. године одложено је извршење решења о отказу уговора о раду до правноснажне судске одлуке у поступку ради његовог поништаја. Изменама допуне Правилника о организацији и систематизацији послова туженог од 15.07.2009. године, чланом 1 укинута је радно место “директор продаје – лизинг”. Поступајући по решењу Министарства рада и социјалне политике тужени је тужиоцу доставио понуду за закључење уговора о регулисању међусобних права и обавеза (анекс) којим послодавац привремено враћа на рад запосленог АА до правноснажног окончања судског поступка и укидања решења Министарства рада и социјалне политике од 31.10.2009. године, те истим нуди запосленом измену уговорених услова рада ради премештаја на други одговарајући посао који у потпуности одговара степену стручне спреме који је утврђен уговором о раду са запосленим и обезбеђивање запосленом остваривање права из Закона о раду, обзиром да је због услова на тржишту осигурања и промена на тржишту осигурања условљених опште познатом кризом, дошло до смањеног обима продаје и лошијих резултата пословања, услед чега је послодавац респектујући бољу искористивост људских ресурса и трајног непостојања потребе за радном позицијом “директор сектора – лизинг” укинуо радно место на коме је запослени обављао рад, са поуком да уколико у року од 8 дана тужилац не достави потписан анекс сматраће се да је исти одбио да закључи, у ком случају, сходно члану 179 Закона о раду, послодавац има право да откаже уговор о раду. Наведеним уговором о регулисању међусобних права и обавеза тужиоцу је понуђен посао за чије се обављање захтева иста врста и степен стручне спреме и то на пословима “експерт продаје осигурања” а који анекс уговора о раду тужилац није потписао.

Код оваквог чињеничног стања, нејасан је закључак првостепеног суда да је тужилац у моменту учињене понуде за закључење уговора о регулисању међусобних права и обавеза био незапослено лице те тужени није ни могао да тужиоцу откаже уговор о раду због неприхватања понуде за закључење анекса уговора о раду.

Наиме, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду занемарио одлучну чињеницу и то да је решењем Инспекције министарства одложено извршење решења туженог о отказу уговора о раду до правноснажног окончања поступка који се води пред Првим основним судом ради поништаја као незаконите одлуке о отказу уговора о раду, па следствено томе тужилац у конкретном случају није био незапослено лице, већ је његов радно-правни статус био регулисан решењем инспектора рада којим решењем је наложено туженом враћање тужиоца на рад.

Сходно наведеном, решењем Министарства рада и социјалне политике тужиоцу је радно-правни статус неспоран, дакле тужилац је и даље у радном односу код туженог, а код чињенице, коју првостепени суд такође није имао у виду када је доносио

ожалбену пресуду, да због реорганизације процеса рада код туженог је дошло до укидања радног места на коме је тужилац до тад радио – “директор продаје - лизинг” због чега је тужени понудио тужиоцу премештај на друго одговарајуће радно место. Дакле, закључак првостепеног суда да тужени није могао тужиоцу да понуди измену уговорених услова рада све до правноснажног окончања поступка ради поништаја решења о отказу уговора о раду је нејасан је и противуречан стању у списима и занемарује релевантну чињеницу да је радно место “директор продаје – лизинг” укинута и наведени послови код туженог се више не обављају.

Дакле, понуда за закључење уговора о регулисању међусобних права и обавеза (анекс) од 20.11.2009. године представља акт којим се само спроводи налог инспектора Министарства рада и социјалне политике те исто представља меру обезбеђења, односно одлагање извршења решења о отказу уговора о раду до правноснажног окончања поступка пред надлежним судом.

Одлука о враћању на рад зависи од основаности тужбеног захтева за поништај решења о отказу уговора о раду, па је ожалбена пресуда укинута и у том делу.

Ради тога, првостепени суд ће у поновном поступку отклонити учињену битну повреду одредаба парничног поступка, па ће имајући у виду све наведене примедбе овог суда као и жалбене наводе туженог, употпунити чињенично стање те утврдити све чињенице на које му је указано овим решењем, разјаснити меродавне околности од значаја за основаност постављеног тужбеног захтева и поуздано утврдити да ли је учињена понуда за закључење Анекса уговора о раду у складу са стручном спремом тужиоца, односно да ли је према Правилнику о систематизацији и организацији послова код туженог било предвиђено друго одговарајуће радно место у складу са степеном стручне спреме тужиоца и у том смислу ценити законитост Анекса уговора о раду, при том имајући у виду одлучну чињеницу да је радно место на ком је тужилац до отказа уговора о раду радио укинута, па пошто правилно и потпуно утврди чињенично стање, донеће правилну и на закону засновану одлуку у овој правној ствари и за коју одлуку ће дати потпуне и јасне разлоге.

Укинута је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем и петом изреке, пошто исто зависи од коначног исхода спора.

Из изложеног применом одредбе члана 391 став 1 и члана 392 став 2 ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић